

Bayer Zsolt: 99 év

2011 december 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

1912-ben megalakult a Kínai Köztársaság, Szun Jat-szen volt az els? elnöke.1912-ben egy Kovács Gyula nev? gazember a Parlamentben megpróbálta lel?ni Tisza Istvánt. 1912-ben valahol a Felvidéken megszületett egy kislány. Megszületett és feln?tt. Tanárn? lett bel?le Rimaszombaton. Aztán férjhez ment, és lett ?bel?le Tamás Aladárné. Tamás Aladárné tanított.

Magyar gyerekeket tanított Magyarországon. És úgy t?nt sokáig, ez a világ természetes rendje.

De Tamás Aladárné a 20. század gyermeke – az emberiség történetének legrettenetesebb százada az ? otthona.

Tanított Tamás Aladárné, és átgyalogolt, átszáguldott életén a század. Túlélte az els? világháborút. Mindjárt utána a legrettenetesebbet: Trianont.

Nem ment sehová, és egy reggel arra ébredt, hogy nem magyar állampolgár többé.

Egy reggel arra ébredt, hogy csehszlovák állampolgár, és a vérlázító, aljas és undorító Benes-dekrétumok értelmében mindjárt másodrangú csehszlovák állampolgár. Jogfosztott és b?nös. Az a b?ne, hogy magyar.

Tamás Aladárné ezután is tette a dolgát.

Aztán megélte a második bécsi döntést, és magyar állampolgár lett ismét. Egy pillanatra helyreállt a világ rendje – de pünkösdi királyság volt az, és iszonyú árat kellett fizetni érte.

És túlélte Tamás Aladárné Tiso rettenetes náci államát, a második világháború kimondhatatlan borzalmait – túlélte ezt is.

És nem ment sehová, de egy reggel csehszlovák állampolgár lett ismét. És megint csak másodrend?, megvetett, b?nös állampolgár. És látta véreit kitelepítve, látta a hajnali ködben a Dunán ringatózó nyomorult csónakokat, amelyekben a megalázottak és megnyomorítottak ültek, vissza sem nézve, és némán hagyták hátuk mögött az egész életüket.

Ezt is túlélte Tamás Aladárné.

És nem ment sehová.

Van úgy, hogy az ember nem megy sehová valamiért. Hanem valamiért marad. A semmiért. S ezt a semmit úgy hívják néha korszer?tlenül, hogy szül?föld…

És túlélte Tamás Aladárné a „létez? szocializmus” minden iszonyatát, a nácizmus édestestvérének, a kommunizmusnak tombolását, a legalja prolik országlását – s Csehszlovákiában ? mindezt kétszeresen megszenvedte, hiszen magyar volt. És nem ment sehová.

Aztán megélte Tamás Aladárné a szabadság pillanatát.

Azt hitte legalábbis, eljött végre az a pillanat.

De nem jött el.

És nem ment sehová Tamás Aladárné, és egy napon arra ébredt, hogy immáron nem csehszlovák állampolgár többé. Hanem szlovák állampolgár.

És fölöttébb bölcs volt addigra Tamás Aladárné, és nem nagyon izgatta fel ez a változás.

Tudta ? már addigra, hogy nem kell ahhoz sehová sem menni, hogy az ember tíz-húsz-harminc esztend?nként más állampolgár legyen. Tudta Tamás Aladárné, hogy ez csupán a huszadik század legjobb vicce.

És túlélte Tamás Aladárné ismét a legsötétebb éveket, nézte, ahogy visszajönnek ugyanazok, túlélte Meciart, Slotát, meg az összes többit.

És egy napon, amikor erre lehet?sége nyílt, Tamás Aladárné úgy döntött, ha már egyszer nem ment sehová, mégis négyszer volt más állam polgára, és err?l ?t soha senki sem kérdezte meg, akkor most, most életében el?ször saját akaratából lesz egy ország állampolgára.

Kilencvenkilenc évesen úgy gondolta Tamás Aladárné, ennyi talán jár neki. Hogy majd meghalhat olyan állampolgárként, amilyen állampolgárként megszületett.

Rosszul gondolta Tamás Aladárné.

Neki ennyi sem jár.

Hiszen nincs vége a huszadik századnak.

És a szlovákiai huszadik század, az egész szlovák politikai osztály, az összes gazember retteg Tamás Aladárnétól. Rettegnek egy kilencvenkilenc éves magyar öregasszonytól.

S ez a rettegés mindent elárul. Mindennél fényesebben bizonyítja, ki a mocskos tolvaj, a rossz lelkiismeret?, szarházi alak – és ki az igaz ember.

Legyetek átkozottak, szlovák politikusok. Utolsó gazemberek vagytok. Legyen nektek nehéz a föld.
Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló